

Kark taltsutab saali, Kate'ist rääkimata

MULJE

Selle hooaja viimane esietendus on mitmes mõttes "Estonia" tava-sid muutev. Kõigepealt see, et **Neeme Kuningas** on endale suutnud kätte võidelda õiguse teha plaaniväline suurlavastus väljaspool statsionaari. Paraku, jah, selliseid asju tuleb veel tõesti kätte võidelda — nii tugev on valitsev rutiin. Ka osatäitjate valik pole päris traditsiooniline. Teatris on ju olnud põhimõte, et võimalikult paljud solistid leiaksid uues tükis rakendust ja etenduse püsimine mängukavas pike-mat aega on alati vajanud ka dub-lante. Nüüd komplekteeris lavas-taja trupi neljaks etenduseks, s.t. pole esimest, teist ega kolmandat koosseisu ja probleemi, millal keegi saab (või veel hullem — su-vatseb) proovile tulla.

Etenduse linnahalli laval pole midagi tavatut, aga spetsiaalselt selle saali jaoks lavastamine on "Estoniale" küll esmakordne. Kui võrrelda omaaegse menutüki "Savoy balliga", mis külastajate nõudmisel toodi suuremasse saa-li, siis opereti automaatne üle-kandmine teisele lavale tuli lavastusele kahjuks. Ka segas seal oluliselt tõsiasi, et linnahalli ole-matu akustika pani solistid üpris kentsakalt ühe statiivmikrofoni juurest teiseni jooksuma. Nüüd mõjuvad tegelaste pisikesed raadiomikrofonid hüppena kiviajast tehnikaimede valda, aga ega teisi-vist keegi enam ette ei kujuta-gi.

Etendus ise on loogiliseks jätkuks Neeme Kuninga lavastajate-tele. Iga tööga lisandub huvitavaid võtteid, leide, stseenilähendusi ja kujunemas on juba Kuninga-gale ainuomane käekiri. Kusjuures õnnestunud tunduvad olevat just koomilised ooperid ja muusikalid ("Figaro pulm", "Armujook", "Don Pasquale", Soome "Pipi Pikksukk"). "Suudle mind, Kate'i" õnnestumise võt-meks sai sobiv meeskond.

Etenduse kujundus Eestis es-makordselt kaasatud **Lena Lundströmilt** (Rootsi) on napp, aga otstarbekas. Muudugi pani tema tööle piiri lavatehniliste võimaluste olemasolu (või õigemini nende olematus), aga ometi suu-

tis ta ka paari stangega mänguko-hamuutused arusaadavaks teha.

Kirjum, aga ka stiilitum on kostüümide rida. Vanadest lavastus-test (tundub, et enamik "Romeo ja Julia" omi) võetud kostüümid, mida kasutab koor ja ballett, ei ole seganud kunstnikke **Ivo Nikkolot** ja **Riina Vanhaneni** oma fantaasiat lennutamast. Kokku aga nad eriti sobida ei taha.

Omaette probleemiks on tant-sude ja liikumise seaded (**Jeanne Yasko USA-st**). Avatants oli päris huvitav, aga efekti annab ta siis, kui kogu (rõhutan — kogu)

trupp teeb särtsu ja innuga. "Estonia" kordeballeti tuimus võtab sellest poole maha. Meeldiva erandina torkas rühmast silma **Viktoria Getsanskaja**. Ka **Tatjana Kilgase** sooloonumbrit võib nautida. Avatantsust edasi aga koreograafil fantaasiat ei jätkunud, tulevad kordused, põhjenda-matud kätegevähkimised ja üle-jäänud lavastusliku stiiliga asi ei haaku. Selles mõttes Kuninga meeskonnavaliku õigsus kinnitust ei leidnud.

Dirigent **Tarmo Leinatamm** on teatri orkestris ilmselt suutnud

hoida mõnusa musitseerimise hingust. Mängitakse pingeta, aga samas delikaatselt soliste jälgi-des. Õige pisut tahaks **Tarmo Leinatammele** soovida veel seda "miskit", mis muusikalist õige muusikali teeb.

Solistidest on see eelkõige muidugi **Tõnu Kargi** ja **Helgi Sallo** pidu. Kargi muusikalidebüüti võib pidada mitte ainult õnnestumiseks, vaid lausa sündmuseks. Nii jõulist natuuri ei ole "Estonia" lavastustes ammu olnud. Tore on ka see, et **Tõnu Kark** ei ole püüdnud hakata "kunstlaulu" esitama.

Väga tore paar on etenduses **Peeter Oja** ja **Rostislav Gurjev**. Esimene ehtoperetliku nõukusega ja tore häälega nii laulus kui kõnes ja teine oma häälevarjundiga (asi, mida ooperitenorid teha ei taha — anda häälele hädine varjund).

Subretipaari **Katrin Karisma** ja **Tõnu Kilgase** tuntud vaba ja sarmikas mäng on saanud juurde tubli sammu muusikatunnetust (eriti **Karisma** laul II vaatuses).

Ivo Linna haaramine muusika-li on ju tore ja ka tema kaks laulu esituslikult mõnusad, aga nad on justkui "teisest ooperist". Tahaks loota, et **Ivo Linna** ei keeldu osalemast mõnes tükis, kus talle sobivam rakendus leitakse.

Etenduse mitmed väikesed osad, nagu leidlikult mõeldud suflöör, riietaja, miljonär jt., võinuks saada väga koloriitseteks rollideks, kui nende valikuks oleks olnud suuremaid võimalusi. Pean silmas midagi sellist, nagu vanasti **Ants Jõgi** draama-teatris, kes tegi igast pisiosast omaette pärlit.

PILLE PALM